

Dz.U. 2001 Nr 67 poz. 679

Opracowano na
podstawie: t.j.
Dz. U. z 2012 r.
poz. 1017, z 2013
r. poz. 1650.

U S T A W A

z dnia 22 czerwca 2001 r.

o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym¹⁾

Rozdział 1**Przepisy ogólne**

Art. 1. Ustawa określa zasady podejmowania i wykonywania przez przedsiębiorców działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym.

Art. 2. Wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym jest dozwolone wyłącznie po spełnieniu warunków określonych w ustawie.

Art. 3. 1. Ilekroć w ustawie jest mowa o:

- 1) wytwarzaniu – należy przez to rozumieć, oprócz działalności wytwórczej, także odzysk w rozumieniu przepisów o odpadach oraz działalność rusznikarską polegającą na naprawianiu albo wytwarzaniu istotnych części broni

¹⁾ Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia dyrektywy 91/477/EWG z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Dz. Urz. WE L 256 z 13.09.1991).

Dane dotyczące ogłoszenia aktów prawa Unii Europejskiej, zamieszczone w niniejszej ustawie – z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej – dotyczą ogłoszenia tych aktów w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej – wydanie specjalne.

niezbędnych do jej naprawy lub na przerabianiu broni poprzez ingerencję w jej istotne części;

- 2) obrocie – należy przez to rozumieć działalność handlową dotyczącą materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, w tym pośrednictwo polegające na negocjowaniu, doradztwie handlowym, pomocy w zawieraniu umów oraz organizowaniu przemieszczania materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, z wyłączeniem spedytorów, wykonywaną na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 3) unieszkodliwianiu – należy przez to rozumieć unieszkodliwianie w rozumieniu przepisów o odpadach;
- 4) oczyszczaniu – należy przez to rozumieć zabezpieczenie, unieszkodliwienie lub zniszczenie znalezionych materiałów wybuchowych i niebezpiecznych na lądzie, wodach śródlądowych i obszarach morskich;
- 5) Konwencji – należy przez to rozumieć Konwencję w sprawie znakowania plastycznych materiałów wybuchowych w celu ich wykrywania, podpisaną w Montrealu dnia 1 marca 1991 r. (Dz. U. z 2007 r. Nr 135, poz. 948);
- 6) znakowaniu plastycznych materiałów wybuchowych – należy przez to rozumieć równomierne rozmieszczenie w plastycznym materiale wybuchowym materiału znakującego dodanego w ilości wskazanej w części 2 „Materiały znakujące” załącznika technicznego do Konwencji;
- 7) obiekcie produkcyjnym – należy przez to rozumieć zorganizowaną część przedsiębiorstwa, w której są wytwarzane materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego.

2. W rozumieniu ustawy:

- 1) materiały wybuchowe – są to:
 - a) substancje chemiczne stałe lub ciekłe albo mieszaniny substancji, zdolne do reakcji chemicznej z wytwarzaniem gazu o takiej temperaturze i ciśnieniu i z taką szybkością, że mogą powodować zniszczenia w otaczającym środowisku, a także wyroby wypełnione materiałem wybuchowym, z wyłączeniem amunicji, o której mowa w pkt 3,
 - b) materiały pirotechniczne – materiały lub mieszaniny materiałów przewidzianych do wytwarzania efektów cieplnych, świetlnych,

- dźwiękowych, gazu, dymu lub kombinacji tych efektów, w wyniku bezdetonacyjnej, samopodtrzymującej się reakcji chemicznej, a także wyroby wypełnione materiałem pirotechnicznym,
- c) plastyczne materiały wybuchowe – materiały wybuchowe w giętkiej lub elastycznej prasowanej postaci, których opis jest przedstawiony w części 1 ust. 1 „Opis materiałów wybuchowych” załącznika technicznego do Konwencji;
- 1a) materiały niebezpieczne – są to substancje szkodliwe dla życia lub zdrowia ludzkiego, a w szczególności: znajdujące się w różnym stanie skupienia materiały samozapalne, łatwopalne, trujące, żrące albo wytwarzające substancje o podobnym działaniu po zetknięciu się z wodą, powietrzem, wysoką temperaturą lub inną substancją, zakaźne oraz promieniotwórcze;
- 1b) materiał znakujący – jest to jedna z substancji wymienionych w części 2 „Materiały znakujące” załącznika technicznego do Konwencji;
- 1c) materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego – są to materiały wybuchowe, o których mowa w art. 4 ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz. U. Nr 117, poz. 1007, z późn. zm.²⁾);
- 2) broń i istotne części broni – są to broń i istotne części broni w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2012 r. poz. 576), a także inne urządzenia służące do niszczenia lub obezwładniania celów;
- 3) amunicja – są to wyroby wypełnione materiałem wybuchowym, przeznaczone do miotania przy użyciu broni palnej, służące do niszczenia lub obezwładniania celów, a także dla celów ćwiczebnych;
- 3a) istotne części amunicji – są to pociski wypełnione materiałami wybuchowymi, chemicznymi środkami obezwładniającymi lub zapalającymi albo innymi substancjami, których działanie zagraża życiu lub zdrowiu, spłonki inicjujące spalanie materiału miotającego i materiał miotający w postaci prochu strzelniczego;

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 238, poz. 2019, z 2004 r. Nr 222, poz. 2249, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i 711, z 2007 r. Nr 176, poz. 1238, z 2008 r. Nr 214, poz. 1347, z 2009 r. Nr 125, poz. 1036 i Nr 168, poz. 1323, z 2010 r. Nr 155, poz. 1039, z 2011 r. Nr 106, poz. 622, Nr 163, poz. 981, Nr 227, poz. 1367 i Nr 228, poz. 1368 oraz z 2012 r. poz. 951.

- 4) wyroby i technologie o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym – są to wyroby zaprojektowane dla celów wojskowych lub policyjnych oraz technologie związane z produkcją lub używaniem tych wyrobów;
- 5) przemieszczanie broni palnej – jest to czynność w ramach wykonywania przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej w zakresie, o którym mowa w art. 1, polegająca na przemieszczeniu broni palnej:
 - a) na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – jako państwa docelowego transakcji z państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa trzeciego traktowanego na równi z tymi państwami na podstawie umowy Rady Unii Europejskiej z państwami trzecimi w sprawie włączenia tych państw we wprowadzenie w życie, stosowanie i rozwój dorobku Schengen, zwanymi dalej „innym państwem członkowskim”,
 - b) z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej – jako państwa początkowego transakcji do innego państwa członkowskiego,
 - c) przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
- 6) zgoda przewozowa – jest dokumentem wystawianym przez przedsiębiorcę państwa początkowego transakcji na każdorazowe przemieszczenie broni palnej, o której mowa w art. 35a, poświadczonym przez właściwe władze tego państwa, zaświadcującym o wiarygodności tego przedsiębiorcy oraz o objęciu kontrolą przez to państwo tej transakcji albo poświadczonym przez przedsiębiorcę posiadającego decyzję o zwolnieniu;
- 7) decyzja o zwolnieniu – jest dokumentem wystawianym przez właściwe władze państwa początkowego transakcji, przyznającym przedsiębiorcy prawo przemieszczania broni palnej, o której mowa w art. 35a, bez obowiązku każdorazowego poświadczania zgody przewozowej przez władze tego państwa;
- 8) uprzednia zgoda przewozowa – jest dokumentem wystawianym przez przedsiębiorcę państwa docelowego transakcji na każdorazowe przemieszczenie broni palnej, o której mowa w art. 35a, poświadczonym przez właściwe władze tego państwa, zaświadcującym o wiarygodności tego przedsiębiorcy oraz o objęciu kontrolą przez to państwo tej transakcji.

Art. 4. Działalność gospodarcza w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu

wojskowym lub policyjnym jest prowadzona w sposób zapewniający ochronę życia i zdrowia ludzkiego, mienia oraz środowiska naturalnego.

Art. 5. (uchylony).

Rozdział 2

Zasady koncesjonowania działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym

Art. 6. 1. Wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie:

- 1) wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym,
- 2) obrotu technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym

wymaga uzyskania koncesji, z zastrzeżeniem przypadków, o których mowa w ust. 2.

2. Nie jest wymagane uzyskanie koncesji na obrót:

- 1) wyrobami pirotechnicznymi, o których mowa w art. 62c ust. 1 pkt 1 lit. a–c, pkt 2 lit. a oraz pkt 3 lit. a ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego;
- 2) bronią palną pozbawioną cech użytkowych zgodnie z przepisami ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji;
- 3) bronią inną niż broń palna oraz wyrobami o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, pozbawionymi w sposób trwały i nieodwracalny bojowych cech użytkowych, zgodnie z art. 19a.

3. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) rodzaje broni i amunicji oraz
 - 2) wykaz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym
- na których wytwarzanie lub obrót jest wymagana koncesja, uwzględniając potrzeby obronności i bezpieczeństwa Rzeczypospolitej Polskiej oraz zagrożenia życia i zdrowia ludzkiego, mienia oraz środowiska naturalnego.

Art. 7. 1. Koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej, o której mowa w art. 6 ust. 1, zwanej dalej „koncesją”, udziela, odmawia udzielenia, zmienia, cofa lub ogranicza jej zakres, w drodze decyzji, minister właściwy do spraw wewnętrznych, zwany dalej „organem koncesyjnym”.

2. Przed udzieleniem koncesji organ koncesyjny jest obowiązany, a przed wydaniem innych decyzji, o których mowa w ust. 1, może zasięgnąć opinii ministra właściwego do spraw gospodarki, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego i właściwego komendanta wojewódzkiego Policji.

3. Organ koncesyjny zawiadamia o udzieleniu koncesji, jej zmianie lub cofnięciu Głównego Inspektora Pracy, ministra właściwego do spraw gospodarki, Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego oraz właściwych ze względu na siedzibę przedsiębiorcy lub miejsce wykonywania działalności gospodarczej wojewodę, komendanta wojewódzkiego Państwowej Straży Pożarnej oraz komendanta wojewódzkiego Policji. Organ koncesyjny zawiadamia o odmowie udzielenia koncesji Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego oraz właściwego komendanta wojewódzkiego Policji.

Art. 8. 1. Koncesji udziela się:

- 1) osobie fizycznej, która:
 - a) posiada obywatelstwo:
 - polskie,
 - innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym,
 - innego państwa, jeżeli otrzymała na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zezwolenie na pobyt stały lub zezwolenie na pobyt rezydenta długoterminowego Unii Europejskiej albo na zasadzie wzajemności, o ile umowy międzynarodowe ratyfikowane przez Rzeczpospolitą Polską nie stanowią inaczej,
 - b) ukończyła 25 lat, albo 21 lat – w przypadku rusznikarzy,
 - c) posiada co najmniej wykształcenie średnie,
 - d) udokumentowała przygotowanie zawodowe do wykonywania lub kierowania działalnością gospodarczą w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym,

- e) ma pełną zdolność do czynności prawnych,
 - f) nie wykazuje zaburzeń psychicznych, o których mowa w ustawie z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz. U. z 2011 r. Nr 231, poz. 1375) oraz istotnych zaburzeń funkcjonowania psychologicznego,
 - g) nie była skazana prawomocnym orzeczeniem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe lub umyślne wykroczenie skarbowe,
 - h) nie jest objęta toczącym się przeciwko niej postępowaniem w sprawach o umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe lub umyślne wykroczenie skarbowe;
- 2) przedsiębiorcy innemu niż osoba fizyczna, jeżeli co najmniej dwie osoby będące członkami organu zarządzającego przedsiębiorstwa albo członek organu zarządzającego przedsiębiorstwa i ustanowiony przez ten organ do kierowania działalnością określona w koncesji prokurent lub pełnomocnik spełniają warunki określone w pkt 1, z tym że warunek, o którym mowa w pkt 1 lit. g i h, dotyczy także wspólników spółki, członków organu zarządzającego, prokurentów oraz udziałowców lub akcjonariuszy posiadających co najmniej 20% udziałów lub akcji.

2. Koncesji udziela się przedsiębiorcy, który:

- 1) nie jest wpisany do rejestru dłużników niewypłacalnych, prowadzonego przez Krajowy Rejestr Sądowy;
- 2) udokumentował możliwość spełnienia warunków technicznych i organizacyjnych, zapewniających prawidłowe wykonywanie działalności gospodarczej objętej koncesją poprzez dołączenie opinii, o których mowa w art. 9.

3. Wymóg, o którym mowa w:

- 1) ust. 1 pkt 1 lit. c – nie dotyczy rusznikarzy;
- 2) ust. 2 pkt 2 – nie dotyczy przedsiębiorcy wykonującego pośrednictwo lub obrót bez prawa magazynowania.

4. Potwierdzeniem przygotowania zawodowego do wykonywania lub kierowania działalnością gospodarczą w zakresie, o którym mowa w art. 6 ust. 1, jest odbycie szkolenia na koszt osoby szkolącej się.

Art. 9. 1. Opinie, o których mowa w art. 8 ust. 2 pkt 2, powinny uwzględniać rodzaj przewidywanej działalności gospodarczej i towarzyszące jej zagrożenia. Opinie te powinny obejmować ocenę:

- 1) prawidłowości przyjętych lokalizacji, konstrukcji i wyposażania obiektów produkcyjnych, magazynowych, socjalnych, pomocniczych i innych, z punktu widzenia wzajemnych zagrożeń dla tych obiektów i otoczenia;
- 2) przydatności posiadanych przez wnioskodawcę terenów dla wzniesienia obiektów, o których mowa w pkt 1;
- 3) bezpieczeństwa przewidywanych do realizacji procesów technologicznych oraz występujących w tych procesach surowców, produktów i gotowych wyrobów;
- 4) bezpieczeństwa urządzeń technologicznych.

2. Przed wystąpieniem o wydanie opinii przedsiębiorca może zwrócić się do upoważnionej instytucji o określenie wymagań dotyczących przygotowania przewidywanej działalności gospodarczej.

3. Opinie, o których mowa w ust. 1, wydaje się na zlecenie i koszt ubiegającego się o nie przedsiębiorcy.

4. Minister właściwy do spraw gospodarki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych oraz Ministrem Obrony Narodowej, po zasięgnięciu opinii Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, określi, w drodze rozporządzenia, instytucje wydające opinie, mając na względzie ich potencjał naukowo-badawczy dający gwarancję należytego wykonywania zleconych czynności.

Art. 10. Minister właściwy do spraw gospodarki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych oraz Ministrem Obrony Narodowej określi, w drodze rozporządzenia, zakres i przebieg szkolenia, o którym mowa w art. 8 ust. 4, instytucje upoważnione do prowadzenia szkolenia, tryb postępowania w tych sprawach, a także wysokość opłat z tym związanych. Rozporządzenie powinno w szczególności zróżnicować zakres szkolenia, w zależności od charakteru i rodzaju planowanej działalności gospodarczej, a także ustalić sposób dokumentowania odbycia szkolenia.

Art. 11. 1. Osoby, o których mowa w art. 8 ust. 1 oraz w art. 22 i art. 28, są obowiązane przedstawić raz na 5 lat aktualne orzeczenie lekarskie i psychologiczne

stwierdzające brak przeciwwskazań do wykonywania lub kierowania działalnością gospodarczą, w zakresie objętym koncesją.

2. Osoby, o których mowa w art. 8 ust. 1, przedstawiają orzeczenie lekarskie i psychologiczne organowi koncesyjnemu, a osoby określone w art. 22 i art. 28 – pracodawcy.

3. Opłatę za pierwsze badania ponosi osoba badana, a za kolejne badania pracowników, przeprowadzane w trakcie zatrudnienia, opłatę ponosi pracodawca.

4. Minister właściwy do spraw zdrowia, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych oraz ministrem właściwym do spraw finansów publicznych, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) zakres badań psychiatrycznych i psychologicznych, którym są obowiązane poddać się osoby, o których mowa w ust. 1, a także zakres tych badań u osób posiadających koncesję i osób pozostających w stosunku pracy;
- 2) warunki i tryb:
 - a) odwoływania się od orzeczeń lekarskich i psychologicznych,
 - b) uzyskiwania i utraty uprawnień do przeprowadzania badań przez lekarzy i psychologów,
 - c) wydawania orzeczeń lekarskich i psychologicznych;
- 3) kwalifikacje lekarzy i psychologów, upoważnionych do przeprowadzania badań lekarskich i psychologicznych;
- 4) sposób postępowania z dokumentacją związaną z badaniami oraz wzory stosowanych dokumentów;
- 5) maksymalne stawki opłat za badania.

W rozporządzeniu należy uwzględnić kwalifikacje lekarzy i psychologów odpowiednie do rodzaju badań, a także konieczność przedstawienia stanu zdrowia psychicznego osób, o których mowa w ust. 1, oraz okoliczność, że stawki opłat, o których mowa w pkt 5, powinny zapewnić pokrycie kosztów przeprowadzonych badań.

Art. 12. 1. Wniosek o udzielenie koncesji powinien zawierać:

- 1) firmę przedsiębiorcy, jego siedzibę i adres oraz adres wykonywania działalności gospodarczej;
- 2) numer w rejestrze przedsiębiorców albo w ewidencji działalności gospodarczej;
- 3) numer identyfikacji podatkowej (NIP);

- 4) określenie rodzaju i zakresu działalności gospodarczej, na którą ma być udzielona koncesja;
- 5) wnioskowany czas, na jaki ma być udzielona koncesja;
- 6) wskazanie planowanej daty rozpoczęcia działalności;
- 7) dane osobowe przedsiębiorcy, o którym mowa w art. 8 ust. 1 pkt 1, a w przypadku przedsiębiorcy, o którym mowa w art. 8 ust. 1 pkt 2, dane członków organu zarządzającego przedsiębiorcy, prokurentów i pełnomocników, zawierające:
 - a) imię i nazwisko,
 - b) datę i miejsce urodzenia,
 - c) obywatelstwo,
 - d) numer PESEL, a w przypadku osoby posiadającej obywatelstwo innego państwa, serię i numer paszportu lub w stosunku do obywateli innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, serię i numer innego dokumentu potwierdzającego obywatelstwo i tożsamość,
 - e) adresy zameldowania na pobyt stały i czasowy;
- 8) zaświadczenie albo oświadczenie o braku wpisu w rejestrze dłużników niewypłacalnych Krajowego Rejestru Sądowego.

1a. Oświadczenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 8, składa się pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia.”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, przedsiębiorca jest obowiązany dołączyć w szczególności następujące dokumenty:

- 1) potwierdzające posiadane wykształcenie i przygotowanie zawodowe osób, o których mowa w art. 8 ust. 1;

- 2) określające formę prawną wnioskodawcy, w szczególności statut lub umowę spółki albo inny przewidziany przepisami prawa dokument dotyczący ustanowienia działalności gospodarczej i organizacji przedsiębiorcy;
- 3) (uchylony);
- 4) oświadczenie wskazujące osoby, o których mowa w art. 8 ust. 1 pkt 2, a także oświadczenia tych osób o posiadaniu pełnej zdolności do czynności prawnych;
- 5) listę udziałowców lub akcjonariuszy oraz wielkość znacznych pakietów akcji, o których mowa w przepisach rozdziału 4 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 185, poz. 1439, z 2010 r. Nr 167, poz. 1129 oraz z 2012 r. poz. 836), posiadanych przez udziałowców lub akcjonariuszy;
- 6) zaświadczenia o niekaralności osób wymienionych w art. 8 ust. 1 pkt 1 i 2 za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe lub umyślne wykroczenie skarbowe i oświadczenia tych osób, że nie są prowadzone przeciwko nim postępowania, o których mowa w art. 8 ust. 1 pkt 1 lit. h;
- 7) (uchylony);
- 8) orzeczenie lekarskie i psychologiczne, stwierdzające brak przeciwwskazań do wykonywania lub kierowania działalnością gospodarczą, określoną w koncesji;
- 9) opinie, o których mowa w art. 8 ust. 2 pkt 2;
- 10) zaświadczenie komendanta powiatowego Państwowej Straży Pożarnej, państwowego powiatowego inspektora sanitarnego oraz wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, stwierdzające, że obiekty budowlane i urządzenia techniczne przeznaczone do wykonywania działalności gospodarczej spełniają wymagania określone odpowiednio w przepisach o ochronie przeciwpożarowej, sanitarnych i ochronie środowiska.

2a. Dokumenty, o których mowa w ust. 2, przedsiębiorca składa w formie oryginału, poświadczonej kopii lub poświadczonego tłumaczenia.

3. Przedsiębiorca może dołączyć do wniosku o udzielenie koncesji także inne dokumenty mogące mieć istotne znaczenie dla rozpatrzenia wniosku.

4. Organ koncesyjny może zażądać od przedsiębiorcy innych dokumentów niż określone w ust. 2 lub dodatkowych informacji uzupełniających, jeżeli w toku

postępowania okaże się, że ze względu na obronność, bezpieczeństwo państwa lub inny ważny interes publiczny są one niezbędne do rozpatrzenia wniosku.

5. Organy, o których mowa w art. 7 ust. 2, mają prawo żądać od przedsiębiorcy ubiegającego się o udzielenie koncesji, udzielenia informacji niezbędnych do sprawdzenia danych zawartych we wniosku o udzielenie koncesji oraz dokonać sprawdzenia faktów w celu stwierdzenia, czy przedsiębiorca spełnia warunki wykonywania planowanej działalności gospodarczej.

Art. 13. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku składanego do organu koncesyjnego przez przedsiębiorcę ubiegającego się o udzielenie koncesji lub zmianę koncesji na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie, o którym mowa w art. 6 ust. 1, uwzględniając w nim obowiązek zawarcia informacji, o których mowa w art. 12 ust. 1, treści klauzuli, o której mowa w art. 12 ust. 1a, oraz informacji o dokumentach wymaganych przy złożeniu wniosku o udzielenie koncesji.

Art. 14. 1. Koncesja zawiera:

- 1) podstawę prawną jej udzielenia;
- 2) oznaczenie przedsiębiorcy, jego siedzibę i adres;
- 3) numer w rejestrze przedsiębiorców albo w ewidencji działalności gospodarczej oraz numer identyfikacji podatkowej (NIP);
- 4) imiona i nazwiska członków organu zarządzającego oraz prokurentów lub pełnomocników w przypadku ich ustanowienia, powołanych do kierowania działalnością określoną w koncesji;
- 5) określenie rodzaju i zakresu działalności gospodarczej, na którą została wydana koncesja;
- 6) adres miejsca wykonywania działalności gospodarczej;
- 7) planowaną datę rozpoczęcia działalności gospodarczej;
- 8) obowiązki przedsiębiorcy na wypadek zaprzestania wykonywania działalności gospodarczej, na którą uzyskał koncesję;
- 9) czas ważności koncesji;
- 10) datę wydania koncesji.

2. Koncesja może ustalać szczególne warunki wykonywania działalności gospodarczej, określone przez organ koncesyjny, mające na celu zapewnienie ochrony życia i zdrowia ludzkiego, mienia oraz środowiska naturalnego.

3. Koncesja udzielana jest na czas oznaczony nie krótszy niż 5 lat i nie dłuższy niż 50 lat.

4. W koncesji zamieszcza się pouczenie o obowiązku powiadomienia organu koncesyjnego o podjęciu działalności gospodarczej w terminie 6 miesięcy od daty wydania koncesji lub planowanej daty rozpoczęcia działalności gospodarczej, pod rygorem jej cofnięcia.

Art. 15. 1. Przedsiębiorca, który uzyskał koncesję na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie, o którym mowa w art. 6 ust. 1, jest obowiązany:

- 1) podjąć działalność gospodarczą w terminie 6 miesięcy od daty wydania koncesji lub planowanej daty rozpoczęcia działalności gospodarczej;
- 2) zawiadomić organ koncesyjny o podjęciu działalności gospodarczej, w terminie 14 dni, od dnia jej podjęcia, a także o jej zaprzestaniu;
- 3) zawiadomić organ koncesyjny w terminie 14 dni o zmianach stanu faktycznego i prawnego w zakresie danych zawartych we wniosku o wydanie koncesji i w dokumentach stanowiących załączniki do tego wniosku, powstałych po dniu wydania koncesji;
- 4) zabezpieczyć wytworzone i zgromadzone towary – w przypadku zaprzestania wykonywania działalności gospodarczej;
- 5) przekazać, po zakończeniu działalności gospodarczej, ewidencję, o której mowa w art. 23 i 29, ministrowi właściwemu do spraw gospodarki.

2. Minister, o którym mowa w ust. 1 pkt 5, jest obowiązany do przechowywania ewidencji przez okres nie krótszy niż 20 lat.

Art. 15a. Minister właściwy do spraw gospodarki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych oraz Ministrem Obrony Narodowej, po zasięgnięciu opinii Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, określi, w drodze rozporządzenia, tryb i szczegółowe warunki przekazywania ewidencji, uwzględniając postać przekazywanej ewidencji i termin jej przekazania.

Art. 16. 1. Organ koncesyjny odmawia udzielenia koncesji:

- 1) ze względu na zagrożenie obronności lub bezpieczeństwa Państwa albo porządku publicznego;
- 2) gdy przedsiębiorca znajduje się w likwidacji lub toczy się wobec niego postępowanie upadłościowe;
- 3) jeżeli przedsiębiorcy cofnięto w ciągu ostatnich 10 lat koncesję, z wyjątkiem cofnięcia z przyczyn, o których mowa w art. 17 ust. 1 pkt 2;
- 4) jeżeli przedsiębiorcę reprezentuje osoba, która była wspólnikiem, członkiem organu zarządzającego, prokurentem lub pełnomocnikiem ustanowionym przez przedsiębiorcę do kierowania działalnością określoną w koncesji, osoby, o której mowa w art. 8, a jej działalność miała wpływ na wydanie decyzji cofającej koncesję.

2. Organ koncesyjny odmawia udzielenia koncesji, ogranicza jej zakres w stosunku do wniosku o udzielenie koncesji albo odmawia zmiany koncesji, gdy przedsiębiorca nie spełnia określonych w ustawie warunków wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją.

Art. 17. 1. Organ koncesyjny cofa koncesję w przypadku, gdy:

- 1) wydano prawomocne orzeczenie zakazujące przedsiębiorcy wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją;
- 2) przedsiębiorca nie podjął, w terminie 6 miesięcy od dnia udzielenia koncesji lub od planowanej daty rozpoczęcia wykonywania działalności gospodarczej, działalności objętej koncesją, mimo wezwania organu koncesyjnego, lub trwale zaprzestał wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją.

2. Organ koncesyjny cofa koncesję albo zmienia jej zakres, w przypadku gdy przedsiębiorca:

- 1) w wyznaczonym terminie nie usunął stanu faktycznego lub prawnego niezgodnego z warunkami określonymi w koncesji lub z przepisami regulującymi działalność gospodarczą objętą koncesją;
- 2) rażąco narusza warunki określone w koncesji lub inne warunki wykonywania koncesjonowanej działalności gospodarczej, określone przepisami prawa, a w szczególności:
 - a) przestał spełniać warunki określone w art. 8:
 - w ust. 1 pkt 1 lit. g,

- w ust. 1 pkt 2 – w zakresie spełniania przez osoby w nim wymienione warunku, o którym mowa w pkt 1 lit. g, oraz
 - w ust. 2 pkt 1,
- b) uniemożliwia przeprowadzenie kontroli przez uprawnione organy,
- c) nie przedstawił aktualnego orzeczenia lekarskiego i psychologicznego, o którym mowa w art. 11 ust. 2.
3. Organ koncesyjny może cofnąć koncesję albo zmienić jej zakres:
- 1) ze względu na zagrożenie obronności i bezpieczeństwa państwa lub bezpieczeństwa obywateli, a także w razie ogłoszenia upadłości przedsiębiorcy;
 - 2) gdy przedsiębiorca nie spełnia określonych w ustawie warunków wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją, w szczególności przestał spełniać warunek określony w art. 8 ust. 1 pkt 1 lit. h oraz pkt 2 w zakresie spełniania przez osoby w nim wymienione warunku, o którym mowa w pkt 1 lit. h.

Art. 17a. Do kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy, o której mowa w art. 6 ust. 1, stosuje się przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447, z późn. zm.³⁾).

Art. 17b. 1. Organ koncesyjny w decyzji o cofnięciu koncesji, może określić obowiązki przedsiębiorcy w zakresie terminów zbycia posiadanych przez niego materiałów wybuchowych, broni, amunicji, wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, dokumentacji technologii oraz sposób zabezpieczenia dokumentacji i obiektów związanych z wytwarzaniem i obrotem.

2. Po uprawomocnieniu się decyzji przedsiębiorca jest obowiązany zbyć materiały wybuchowe, broń, amunicję oraz wyroby i dokumentację technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym w terminie określonym w decyzji, o której mowa w ust. 1.

3. Termin zbycia nie może być dłuższy niż 3 miesiące od uprawomocnienia się decyzji o cofnięciu koncesji.

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2010 r. Nr 239, poz. 1593, z 2011 r. Nr 85, poz. 459, Nr 106, poz. 622, Nr 112, poz. 654, Nr 120, poz. 690, Nr 131, poz. 764, Nr 132, poz. 766, Nr 153, poz. 902, Nr 163, poz. 981, Nr 171, poz. 1016, Nr 199, poz. 1175, Nr 204, poz. 1195 i Nr 232, poz. 1378 oraz z 2012 r. poz. 855.

Rozdział 3

Wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym

Art. 18. 1. Materiały wybuchowe, broń, amunicję oraz wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym projektuje się i wytwarza się w taki sposób, aby w normalnych i przewidywalnych warunkach, w całym projektowanym okresie ich używania, bez celowego stosowania, stwarzały możliwie najmniejsze zagrożenie dla życia lub zdrowia ludzkiego, mienia oraz środowiska naturalnego.

2. Materiały wybuchowe, broń, amunicja oraz wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym projektuje się i wykonuje w taki sposób, aby przy zastosowaniu odpowiednich metod technicznych można je było poddać nieodwracalnemu unieszkodliwieniu.

3. Broń palna oraz każda odrębna, istotna część broni palnej podlegają oznakowaniu przez producenta.

3a. Oznakowanie, z zastrzeżeniem ust. 3b, powinno obejmować: kraj producenta, nazwę wytwórcy, numer seryjny i rok wytworzenia, jeżeli nie został zawarty w numerze seryjnym.

3b. Oznakowanie może składać się z niepowtarzalnego i łatwego do identyfikacji kodu cyfrowego lub alfanumerycznego, zawierającego numer seryjny broni palnej.

3c. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, wzór oznakowania broni palnej zawierający kod cyfrowy lub alfanumeryczny, mając na uwadze umożliwienie innym państwom łatwą identyfikację kraju wytworzenia broni palnej.

4. Plastyczne materiały wybuchowe podlegają znakowaniu przez producenta, z zastrzeżeniem ust. 5.

5. Znakowaniu nie podlegają plastyczne materiały wybuchowe przechowywane lub stosowane w sposób określony w części 1 ust. II załącznika technicznego do Konwencji.

Art. 18a. Pojedyncze podstawowe opakowanie amunicji podlega oznakowaniu. Oznakowanie powinno obejmować nazwę wytwórcy, numer identyfikacyjny partii, kaliber i typ amunicji.

Art. 19. 1. Materiał wybuchowy, broń, amunicja oraz wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, przed uruchomieniem ich produkcji, podlegają ocenie pod względem bezpieczeństwa, zgodnie z wymogami określonymi w art. 18 ust. 1.

2. Potwierdzenie pozytywnej oceny towarów, o których mowa w ust. 1, następuje na zasadach określonych w ustawie z dnia 17 listopada 2006 r. o systemie oceny zgodności wyrobów przeznaczonych na potrzeby obronności i bezpieczeństwa państwa (Dz. U. Nr 235, poz. 1700, z 2010 r. Nr 182, poz. 1228 oraz z 2011 r. Nr 92, poz. 528).

3. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się do działalności gospodarczej prowadzonej przez rusznikarzy w zakresie wytwarzania istotnych części broni, niezbędnych do naprawy broni.

Art. 19a. 1. Broń inna niż broń palna oraz wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym mogą zostać pozbawione w sposób trwały i nieodwracalny bojowych cech użytkowych stanowiących o ich przeznaczeniu przez uprawnionego przedsiębiorcę, zgodnie ze specyfikacją techniczną określającą szczegółowo sposób pozbawiania cech użytkowych danego rodzaju, typu i modelu broni i wyrobu, zwaną dalej „specyfikacją techniczną”, wydaną przez jednostkę uprawnioną i zatwierdzoną przez jednostkę uprawnioną do potwierdzania pozbawienia cech użytkowych.

2. Przez pozbawienie broni oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, w sposób trwały i nieodwracalny bojowych cech użytkowych, zwane dalej „pozbawieniem cech użytkowych”, należy rozumieć działanie mające na celu eliminację cech użytkowych przesądzających o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym.

3. Do pozbawiania cech użytkowych uprawniony jest przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania danego rodzaju broni lub wyrobu o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym.

4. Pozbawienie cech użytkowych przez przedsiębiorcę wymaga potwierdzenia.

Art. 19b. 1. Pozbawianie cech użytkowych broni innej niż broń palna i wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym podlega ewidencjonowaniu.

2. Minister Obrony Narodowej w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych, po zasięgnięciu opinii Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) tryb potwierdzania pozbawienia cech użytkowych i sposób znakowania broni i wyrobów pozbawionych cech użytkowych oraz zakres informacji umieszczanych w ewidencji,
- 2) jednostki uprawnione do wydawania specyfikacji technicznych,
- 3) jednostki uprawnione do potwierdzania pozbawienia cech użytkowych i zatwierdzania specyfikacji technicznej,
- 4) sposób postępowania z bronią i wyrobami przekazanymi do pozbawienia cech użytkowych, opracowania specyfikacji technicznej oraz potwierdzenia pozbawienia cech użytkowych przez jednostki uprawnione do:
 - a) wydawania specyfikacji technicznych,
 - b) pozbawiania cech użytkowych,
 - c) potwierdzania pozbawienia cech użytkowych,
- 5) stawki odpłatności za wydanie specyfikacji technicznej i dokonanie oceny zgodności pozbawienia broni oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym cech użytkowych z odpowiednią specyfikacją techniczną

– mając na względzie zastosowanie właściwej procedury przy pozbawianiu cech użytkowych, gwarantującej bezpieczeństwo nabywców broni oraz wyrobów pozbawionych cech użytkowych.

Art. 20. 1. Przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym jest obowiązany stosować system oceny jakości produkcji, kontrolę produktu końcowego oraz badania wymagane odrębnymi przepisami, zwany dalej „systemem”.

2. W ramach systemu przedsiębiorca w szczególności określa podstawowe zadania na stanowiskach pracy związanych z zarządzaniem i kontrolą produkcji materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, zasady doboru pracowników, archiwizacji dokumentów i danych dotyczących produkcji oraz realizowanych zamówień, a także wytyczne dla kontroli wewnętrznej.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych oraz Ministrem Obrony Narodowej, po zasięgnięciu opinii Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe wymagania dotyczące systemu, uwzględniające ochronę życia i zdrowia ludzkiego, mienia oraz środowiska naturalnego w procesie produkcji.

Art. 21. 1. Przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym jest obowiązany opracować plan postępowania na wypadek zagrożenia życia lub zdrowia ludzkiego, mienia oraz środowiska naturalnego i aktualizować go stosownie do zmieniających się okoliczności.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, wymagania, jakim powinien odpowiadać plan postępowania na wypadek zagrożenia życia lub zdrowia ludzkiego, mienia oraz środowiska naturalnego. Wymagania te powinny być zróżnicowane w zależności od rodzaju wytwarzanych towarów, o których mowa w ust. 1, i stopnia ich potencjalnego zagrożenia dla otoczenia.

Art. 22. 1. Pracownik zatrudniony bezpośrednio przy produkcji materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym powinien:

- 1) spełniać wymogi, o których mowa w art. 8 ust. 1 pkt 1 lit. e–g;
- 2) mieć ukończone 21 lat;
- 3) posiadać odpowiednie przygotowanie zawodowe;
- 4) posiadać nienaganną opinię wydaną przez komendanta powiatowego (miejskiego) Policji właściwego ze względu na miejsce zamieszkania, a w przypadku obywatela innego państwa – przez organ odpowiedniego szczebla i kompetencji w tym państwie, właściwy ze względu na miejsce zamieszkania.

2. Przygotowanie zawodowe, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, uznaje i potwierdza zatrudniający przedsiębiorca.

3. Wymogu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, nie stosuje się wobec rusznikarzy.

Art. 23. 1. Wytworzone materiały wybuchowe, broń, amunicja oraz wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym podlegają ewidencjonowaniu.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych oraz Ministrem Obrony Narodowej, po zasięgnięciu opinii Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, określi, w drodze rozporządzenia, sposób ewidencjonowania oraz zakres danych, jakie powinna zawierać dokumentacja wytworzonych materiałów wybuchowych, broni, amunicji, wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym oraz broni oznakowanej, o której mowa w art. 18 ust. 3, mając na względzie zapewnienie pełnej rejestracji wytworzonych materiałów wybuchowych, broni, amunicji, wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym oraz broni oznakowanej.

Art. 23a. 1. Przedsiębiorca wytwarzający materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego jest zobowiązany do ich oznaczenia polegającego na zamieszczeniu na nich nazwy producenta, alfanumerycznego kodu oraz oznaczenia do odczytu elektronicznego, zwanego dalej „jednoznacznym oznaczeniem”, zgodnie z wymaganiami określonymi w przepisach wydanych na podstawie ust. 9.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się w przypadku gdy:

- 1) wytworzone materiały wybuchowe są przemieszczane poza obszar Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym i są oznaczone zgodnie z przepisami kraju przeznaczenia;
- 2) materiały wybuchowe zostały dostarczone do miejsca zużycia bez opakowania i przeznaczone są do bezpośredniego zużycia;
- 3) materiały wybuchowe zostały wytworzone w miejscu ich użycia i przeznaczone są do zużycia bezpośrednio po wytworzeniu.

3. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, oznacza obiekt produkcyjny trzycyfrowym kodem.

4. Kod oznaczenia obiektu produkcyjnego nadaje, w drodze decyzji, minister właściwy do spraw gospodarki, na wniosek przedsiębiorcy.

5. Minister właściwy do spraw gospodarki prowadzi rejestr obiektów produkcyjnych.

6. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, jest zobowiązany do prowadzenia rejestru jednoznacznych oznaczeń, zgodnie z wymaganiami określonymi w przepisach wydanych na podstawie ust. 9.

7. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, jest zobowiązany przechowywać dane zamieszczone w rejestrze jednoznacznych oznaczeń przez okres 10 lat, licząc od dnia wytworzenia materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego lub do momentu zużycia lub unieszkodliwienia tego materiału, o ile jest znany. Obowiązek przechowywania danych nie wygasa mimo zaprzestania wykonywania działalności w zakresie wytwarzania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

8. Przedsiębiorca, o którym mowa w ust. 1, jest zobowiązany przekazać, na żądanie uprawnionych organów i służb państwowych, dane zamieszczone w rejestrze jednoznacznych oznaczeń, w trybie określonym w przepisach wydanych na podstawie ust. 9.

9. Minister właściwy do spraw gospodarki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych, po zasięgnięciu opinii Ministra Obrony Narodowej i Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) wymagania w zakresie jednoznacznego oznaczenia materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego,
- 2) wzór jednoznacznego oznaczenia,
- 3) sposób oznaczenia kraju producenta lub przywozu materiału wybuchowego na obszar Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym,
- 4) wymagania w zakresie oznaczenia obiektu produkcyjnego oraz wzór wniosku o oznaczenie obiektu produkcyjnego,
- 5) sposób prowadzenia rejestru jednoznacznych oznaczeń oraz zakres informacji, gromadzonych w tym rejestrze niezbędnych do identyfikacji przedsiębiorcy, który wytwarza materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego oraz do ustalenia lokalizacji tych materiałów,
- 6) warunki przechowywania danych zgromadzonych w rejestrze jednoznacznych oznaczeń dotyczących materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego w sposób zapewniający ochronę przed przypadkowym lub celowym uszkodzeniem lub zniszczeniem danych,

7) tryb postępowania przy przekazywaniu uprawnionym organom i służbom państwowym danych dotyczących materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego

– biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia bezpieczeństwa używania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, a także zapewnienia możliwości jednoznacznej identyfikacji, w tym lokalizacji każdego materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego pozostającego w obrocie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz typ materiału wybuchowego.

Art. 24. 1. Wytworzone materiały wybuchowe, broń, amunicja oraz wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym przechowuje się w odpowiednio usytuowanych, przystosowanych i zabezpieczonych pomieszczeniach magazynowych, w warunkach zapewniających ochronę życia i zdrowia ludzkiego, mienia oraz środowiska naturalnego.

1a. Materiały wybuchowe znalezione podczas prowadzenia oczyszczania terenu mogą być przechowywane w pomieszczeniach magazynowych, o których mowa w ust. 1.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych oraz Ministrem Obrony Narodowej, po zasięgnięciu opinii Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe wymagania dla pomieszczeń magazynowych, w tym ich warunki lokalizacyjne i niezbędne zabezpieczenie techniczne oraz zabezpieczenie przed dostępem osób nieuprawnionych. Rozporządzenie powinno uwzględniać zróżnicowanie zagrożeń dla otoczenia ze względu na właściwości przechowywanych towarów, w tym materiałów wybuchowych znalezionych podczas prowadzenia oczyszczania terenu.

Art. 25. 1. Przeterminowane lub nieprzydatne do użycia materiały wybuchowe, amunicja, broń oraz wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym podlegają unieszkodliwieniu lub odzyskowi.

2. Unieszkodliwienia lub odzysku dokonuje się w sposób bezpieczny dla życia lub zdrowia ludzkiego i mienia oraz możliwie najmniej uciążliwy dla środowiska naturalnego.

Art. 25a. 1. O znalezieniu wszelkiego rodzaju materiałów wybuchowych i niebezpiecznych zawiadamia się najbliższy urząd administracji rządowej lub samorządowej, jednostkę organizacyjną Policji lub Państwowej Straży Pożarnej.

2. Materiały wybuchowe i niebezpieczne zlokalizowane w morskich wodach wewnętrznych i w morzu terytorialnym podlegają zgłoszeniu właściwemu terytorialnie urzędowi morskemu.

3. Wojewodowie, w porozumieniu z Szefem Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych, wyznaczają miejsca przeznaczone do niszczenia znalezionych materiałów wybuchowych i niebezpiecznych.

Art. 25b. Do oczyszczania terenów z materiałów wybuchowych i niebezpiecznych pochodzenia wojskowego mogą być użyte Siły Zbrojne Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 25c. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki oczyszczania terenów z materiałów wybuchowych i niebezpiecznych, a w szczególności tryb zgłaszania i zabezpieczania tych materiałów, w tym sposób i zakres udziału Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej w realizacji czynności, o których mowa w art. 25b, oraz warunki wyznaczania miejsc przeznaczonych do niszczenia materiałów wybuchowych i niebezpiecznych, mając na względzie ochronę życia lub zdrowia ludzkiego, mienia oraz środowiska naturalnego.

Art. 26. Przepisów art. 20 ust. 1 i 2 oraz art. 21 ust. 1 nie stosuje się do działalności gospodarczej prowadzonej przez rusznikarzy.

Rozdział 4

Wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym

Art. 27. 1. Materiały wybuchowe, broń, amunicja oraz wyroby i technologie o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, dopuszczone do obrotu, powinny osiągać charakterystyki i właściwości przewidziane przez producenta, w celu zapewnienia ich maksymalnej niezawodności i bezpieczeństwa.

2. Przepisy art. 19 stosuje się odpowiednio przed dopuszczeniem do obrotu towarów, o których mowa w ust. 1.

3. Importowana broń palna oraz odrębne, istotne części broni palnej podlegają oznakowaniu indywidualnym numerem seryjnym, zawierającym dane, o których mowa w art. 18 ust. 3a.

4. Jeżeli importowana broń palna lub odrębna, istotna część broni palnej nie jest oznakowana zgodnie z ust. 3, jej oznakowania może dokonać przedsiębiorca posiadający koncesję na wytwarzanie danego rodzaju broni, w sposób umożliwiający identyfikację kraju importera oraz przedsiębiorcę importującego.

5. Broń palna oraz każda odrębna, istotna część broni palnej, przekazywane z zapasów rządowych, podlegają oznakowaniu, o którym mowa w art. 18 ust. 3a lub 3b.

Art. 28. 1. Pracownik zatrudniany przy obrocie materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym powinien:

- 1) spełniać wymogi, o których mowa w art. 8 ust. 1 pkt 1 lit. e–g;
- 2) mieć ukończone 21 lat;
- 3) posiadać nienaganną opinię, wydaną przez komendanta powiatowego (miejskiego) Policji, właściwego ze względu na jego miejsce zamieszkania a w przypadku obywatela innego państwa – przez organ odpowiedniego szczebla i kompetencji w tym państwie, właściwy ze względu na miejsce zamieszkania.

2. Wymóg, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, nie dotyczy rusznikarzy.

Art. 29. 1. Materiały wybuchowe, broń, amunicja, istotne części broni i amunicji oraz wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, przeznaczone do obrotu, podlegają ewidencjonowaniu.

2. Przedsiębiorca będący stroną czynności prawnej mającej za przedmiot obrót materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym jest obowiązany prowadzić ewidencję zawartych transakcji.

3. Minister właściwy do spraw gospodarki, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych oraz Ministrem Obrony Narodowej, po zasięgnięciu opinii Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia ewidencji, o których mowa w ust. 1 i 2, oraz okres przechowywania związanej z nią dokumentacji. W rozporządzeniu tym należy

uwzględnić dane, jakie powinna zawierać dokumentacja prowadzona w celu zapewnienia pełnej rejestracji obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym.

Art. 29a. 1. Przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie obrotu materiałami wybuchowymi przeznaczonymi do użytku cywilnego, wprowadzając do obrotu nieoznaczony materiał wybuchowy, jest zobowiązany do jego oznaczenia oraz oznaczenia obiektu produkcyjnego.

2. Przepisy art. 23a stosuje się odpowiednio.

Art. 30. 1. Obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym dokonuje się na podstawie dokumentu uprawniającego do nabycia i sprzedaży.

2. Materiały wybuchowe, broń, amunicja, wyroby oraz technologia o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym mogą być sprzedawane wyłącznie podmiotom określonym w niniejszej ustawie, z tym że:

1) materiały wybuchowe sprzedaje się:

a) przedsiębiorcy i jednostce naukowej, którzy przedłożą:

- koncesję na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania lub obrotu materiałami wybuchowymi,
- koncesję na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania amunicji,
- pozwolenie na nabywanie, przechowywanie lub używanie materiałów wybuchowych wydane odpowiednio przez wojewodę lub inny organ uprawniony do wydania takiego pozwolenia na podstawie odrębnych przepisów,

b) Siłom Zbrojnym Rzeczypospolitej Polskiej, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Służbie Wywiadu Wojskowego, Policji, Agencji Wywiadu, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu, Straży Granicznej, Służbie Więziennej, Biuru Ochrony Rządu i Państwowej Straży Pożarnej, po okazaniu dokumentu uprawniającego do ich nabycia, wystawionego przez właściwy organ,

c) innym podmiotom, których dostęp do materiałów wybuchowych regulują odrębne przepisy, na warunkach w nich określonych;

- 2) broń oraz istotne części broni sprzedaje się:
- a) osobom fizycznym, przedsiębiorcom oraz innym podmiotom, które przedłożą zaświadczenie wydane odpowiednio przez właściwy organ Policji lub organ wojskowy, uprawniające do nabycia określonego rodzaju oraz liczby egzemplarzy broni,
 - b) cudzoziemcom na warunkach określonych w ustawie z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji,
 - c) przedsiębiorcom, którzy przedłożą koncesję na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu bronią,
 - d) przedsiębiorcom, którzy przedłożą koncesję na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania broni – zgodnie z zakresem koncesji,
 - e) przedsiębiorcom, którzy przedłożą koncesję na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania amunicji, w celu przeprowadzania prób rodzajów amunicji wytwarzanej na podstawie koncesji,
 - f) Siłom Zbrojnym Rzeczypospolitej Polskiej, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Służbie Wywiadu Wojskowego, Policji, Agencji Wywiadu, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu, Straży Granicznej, Służbie Celnej, Służbie Więziennej i Biuru Ochrony Rządu, po okazaniu dokumentu uprawniającego do jej nabycia, wystawionego przez właściwy organ,
 - g) Państwowej Straży Łowieckiej, Straży Ochrony Kolei, Straży Leśnej, Państwowej Straży Rybackiej, straży gminnej (miejskiej), Straży Marszałkowskiej, Straży Parkowej, kontroli skarbowej i Inspekcji Transportu Drogowego – na podstawie dokumentu wydanego przez uprawniony organ Policji,
 - h) specjalistycznym uzbrojonym formacjom ochronnym, uprawnionym do posiadania broni na podstawie świadectwa broni – na podstawie zaświadczenia właściwego organu Policji, uprawniającego do nabycia określonego rodzaju oraz ilości egzemplarzy broni,
 - i) innym podmiotom, których dostęp do broni regulują odrębne przepisy, na warunkach w nich określonych;

3) amunicję sprzedaje się:

- a) osobom fizycznym, przedsiębiorcom oraz innym podmiotom na podstawie:
 - legitymacji posiadacza broni lub świadectwa broni,
 - zaświadczenia wydanego odpowiednio przez właściwy organ Policji lub organ wojskowy, uprawniającego do nabycia określonego rodzaju oraz liczby egzemplarzy broni wraz z amunicją do tej broni,
- b) cudzoziemcom, na warunkach określonych w ustawie z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji,
- c) przedsiębiorcom, którzy przedłożą koncesję na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu amunicją,
- d) przedsiębiorcom, którzy przedłożą koncesję na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu bronią oraz dokument potwierdzający nabycie broni – w ilości niezbędnej do odstrzelenia 3 naboju z każdej lufy egzemplarza broni palnej przeznaczonej do sprzedaży,
- e) Siłom Zbrojnym Rzeczypospolitej Polskiej, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Służbie Wywiadu Wojskowego, Policji, Agencji Wywiadu, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu, Straży Granicznej, Służbie Celnej, Służbie Więziennej i Biuru Ochrony Rządu, po okazaniu dokumentu uprawniającego do jej nabycia, wystawionego przez właściwy organ,
- f) Państwowej Straży Łowieckiej, Straży Ochrony Kolei, Straży Leśnej, Państwowej Straży Rybackiej, straży gminnej (miejskiej), Straży Marszałkowskiej, Straży Parkowej, kontroli skarbowej i Inspekcji Transportu Drogowego – na podstawie dokumentu wydanego przez uprawniony organ Policji,
- g) specjalistycznym uzbrojonym formacjom ochronnym na podstawie pisemnej zgody właściwego komendanta wojewódzkiego Policji w celu szkolenia strzeleckiego,
- h) innym podmiotom, których dostęp do amunicji regulują odrębne przepisy, na warunkach w nich określonych;

- 4) istotne części amunicji sprzedaje się przedsiębiorcom, którzy przedłożą koncesję na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania amunicji, w której te części występują;
- 5) proch strzelniczy i spłonki sprzedaje się osobom, które okażą legitymację posiadacza broni myśliwskiej, sportowej oraz posiadaczom broni kolekcjonerskiej;
- 6) proch strzelniczy czarny (dymny) sprzedaje się pełnoletnim właścicielom replik broni palnej rozdzielnego ładowania, którzy okażą dowód tożsamości oraz Europejską kartę broni palnej;
- 7) wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym sprzedaje się:
 - a) przedsiębiorcom posiadającym koncesję na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania lub obrotu wyrobami o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym,
 - b) Siłom Zbrojnym Rzeczypospolitej Polskiej, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Służbie Wywiadu Wojskowego, Policji, Agencji Wywiadu, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu, Straży Granicznej, Służbie Celnej, Służbie Więziennej, Biuru Ochrony Rządu i Państwowej Straży Pożarnej, po okazaniu dokumentu uprawniającego do ich nabycia, wystawionego przez właściwy organ,
 - c) Państwowej Straży Łowieckiej, Straży Ochrony Kolei, Straży Leśnej, Straży Rybackiej, straży gminnej (miejskiej), Straży Marszałkowskiej, Straży Parkowej, kontroli skarbowej i Inspekcji Transportu Drogowego, po okazaniu dokumentu uprawniającego do ich nabycia, wystawionego przez właściwy organ,
 - d) innym podmiotom, których dostęp do wyborów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym regulują odrębne przepisy, na warunkach w nich określonych;
- 8) kamizelki kuloodporne, hełmy wojskowe i policyjne, ochraniacze twarzy, kończyn i innych części ciała sprzedaje się także przedsiębiorcom, którzy posiadają koncesję na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie usług ochrony osób i mienia, oraz przedsiębiorcom albo jednostkom organizacyjnym, które na podstawie odrębnych przepisów powołały wewnętrzne służby ochrony,

oraz szkołom kształcącym w zawodzie pracownika ochrony fizycznej osób i mienia, a także przedsiębiorcom prowadzącym działalność szkoleniową dla osób ubiegających się o wydanie licencji pracownika ochrony fizycznej;

- 9) technologie o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym sprzedaje się:
- a) przedsiębiorcom, którzy przedłożą koncesję na wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie:
 - obrotu określonymi technologiami o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym,
 - wytwarzania wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, których dotyczy dana technologia,
 - b) Siłom Zbrojnym Rzeczypospolitej Polskiej, Służbie Kontrwywiadu Wojskowego, Służbie Wywiadu Wojskowego, Policji, Agencji Wywiadu, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralnemu Biuru Antykorupcyjnemu, Straży Granicznej, Służbie Celnej, Służbie Więziennej i Biuru Ochrony Rządu, po okazaniu dokumentu uprawniającego do ich nabycia, wystawionego przez właściwy organ.

3. Przedsiębiorca, który sprzedaje materiały wybuchowe, broń, amunicję oraz wyroby i technologię o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym obowiązany jest poinformować o dokonanej transakcji organ, który wydał dokument uprawniający do zakupu.

4. Dopuszcza się przeprowadzanie transakcji dotyczących broni i amunicji za pośrednictwem sieci teleinformatycznej. Strony transakcji opatrują dokumenty dotyczące obrotu bronią i amunicją bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym przy pomocy ważnego kwalifikowanego certyfikatu.

5. Minister właściwy do spraw gospodarki i minister właściwy do spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej, po zasięgnięciu opinii Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, określają, w drodze rozporządzenia:

- 1) tryb, formę i zakres przekazywania przez przedsiębiorców informacji o dokonanej transakcji, o której mowa w ust. 3 i 4, organowi wydającemu dokument uprawniający do zakupu,
- 2) szczegółowe zasady i sposób udokumentowania odstrzelenia naboju z broni wprowadzanej do obrotu,

- 3) szczegółowe zasady sprzedaży dotyczące obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym,
- 4) zakres i tryb kontroli przestrzegania zasad sprzedaży dotyczących materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym,
- 5) szczegółowe zasady dotyczące obrotu bronią i amunicją za pośrednictwem sieci teleinformatycznej

– mając na względzie zapewnienie bezpieczeństwa.

Art. 31. 1. Nabywanie materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów i technologii o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym od przedsiębiorców nieposiadających koncesji na obrót tymi towarami jest zakazane, z zastrzeżeniem art. 6 ust. 2.

2. Wyroby, o których mowa w art. 62c ust. 1 pkt 1 lit. a–c, pkt 2 lit. a oraz pkt 3 lit. a ustawy, o której mowa w art. 6 ust. 2, oraz broń, na posiadanie której nie jest wymagane pozwolenie na broń, mogą być sprzedawane wyłącznie osobom pełnoletnim, po okazaniu dokumentu stwierdzającego tożsamość.

Art. 32. 1. Przedsiębiorca wprowadzający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub wyprowadzający z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej materiały wybuchowe oraz broń, na które nie jest wymagane zezwolenie ministra właściwego do spraw gospodarki, jest obowiązany posiadać koncesję ministra właściwego do spraw wewnętrznych i okazać ją funkcjonariuszowi celnemu.

2. Funkcjonariusz celny po dokonaniu odprawy celnej wwiezionego towaru, o którym mowa w ust. 1, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zawiadamia komendanta wojewódzkiego Policji właściwego ze względu na siedzibę lub miejsce wykonywania działalności przedsiębiorcy.

3. Zawiadomienie należy wysłać w ciągu 3 dni od daty dokonania odprawy celnej i powinno ono zawierać: oznaczenie przedsiębiorcy, jego siedzibę i adres, numer koncesji i datę jej wydania, ilość, rodzaj, nazwę, kaliber, markę, serię, numer i rok wyrobu broni, odpowiednio – dane dotyczące materiałów wybuchowych.

Art. 33. 1. Przepisy art. 24 ust. 1 i art. 25 stosuje się odpowiednio do niniejszego rozdziału.

2. Minister właściwy do spraw gospodarki, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych oraz Ministrem Obrony Narodowej, po zasięgnięciu opinii Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego określi, w drodze rozporządzenia, wymagania organizacyjne i techniczne w zakresie przygotowania obiektów, w których będą przechowywane materiały wybuchowe, broń, amunicja oraz wyroby o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, które powinny uwzględniać zapewnienie ochrony życia i zdrowia ludzkiego, mienia oraz środowiska naturalnego.

Rozdział 5

Kontrola działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym

Art. 34. Przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą w zakresie, o którym mowa w art. 6 ust. 1, podlega kontroli, którą sprawują:

- 1) organ koncesyjny w zakresie:
 - a) zgodności wykonywanej działalności gospodarczej z wydaną koncesją,
 - b) przestrzegania warunków wykonywania działalności gospodarczej,
 - c) oceny wykonywanej działalności gospodarczej z punktu widzenia obronności lub bezpieczeństwa Państwa albo porządku publicznego, ochrony bezpieczeństwa lub dóbr osobistych obywateli;
- 2) minister właściwy do spraw gospodarki w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi i amunicją, wytwarzania broni, z wyłączeniem rusznikarzy, oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, a także w zakresie ich przechowywania i ewidencjonowania;
- 3) inne organy państwowe:
 - a) wyspecjalizowane w kontroli danego rodzaju działalności, upoważnione przez organ koncesyjny – w zakresie wskazanym przez ten organ,
 - b) w zakresie swojej właściwości i kompetencji określonych w odrębnych przepisach;
- 4) komendanci wojewódzcy Policji – w zakresie wytwarzania broni w ramach usług rusznikarskich, obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz

wyrobami o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, a także ich przechowywania i ewidencjonowania.

Art. 35. 1. Do prowadzenia kontroli, o której mowa w art. 34, organ koncesyjny może powołać na czas trwania kontroli zespół kontrolny, zwany dalej „zespołem”.

2. Na wniosek organu koncesyjnego, minister właściwy do spraw gospodarki, Minister Obrony Narodowej, Szef Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego i Komendant Główny Policji delegują do prac w zespole funkcjonariuszy, żołnierzy lub pracowników podległych albo nadzorowanych jednostek organizacyjnych. W skład zespołu organ koncesyjny może także powołać biegłych i ekspertów, za ich zgodą.

3. Organ koncesyjny, powołując zespół, wyznacza jego kierownika, który koordynuje przebieg czynności kontrolnych oraz sporządza protokół pokontrolny.

4. Czynności kontrolne są wykonywane na podstawie upoważnienia do przeprowadzenia kontroli wydanego przez organ koncesyjny.

Rozdział 5a

Przemieszczanie przez przedsiębiorców broni palnej

Art. 35a. 1. Przepisy niniejszego rozdziału stosuje się do broni palnej odpowiadającej kategoriom broni palnej określonym w przepisach prawa Unii Europejskiej o kontroli nabywania i posiadania broni.

2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe rodzaje broni palnej, o której mowa w ust. 1, uwzględniając klasyfikację określoną w przepisach prawa Unii Europejskiej oraz spójność z właściwymi przepisami o broni i amunicji.

Art. 35b. Przemieszczanie amunicji do broni palnej odbywa się na zasadach określonych w niniejszym rozdziale dla tej broni.

Art. 35c. Przemieszczanie broni palnej wymaga zgody przewozowej i urzędowo poświadczonej kopii uprzedniej zgody przewozowej oraz urzędowo poświadczonej kopii decyzji o zwolnieniu – w przypadku jej wydania.

Art. 35d. 1. W przypadku przemieszczania broni palnej z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jako państwa początkowego transakcji, poświadczenia

zgody przewozowej dokonuje, z zastrzeżeniem art. 35g ust. 1, komendant wojewódzki Policji właściwy ze względu na siedzibę zbywcy broni palnej.

2. Zgoda przewozowa powinna zawierać w szczególności:

- 1) wskazanie państwa początkowego i docelowego transakcji;
- 2) firmę lub imię i nazwisko zbywcy i nabywcy broni palnej;
- 3) siedzibę i jej adres lub adres zamieszkania zbywcy i nabywcy broni palnej;
- 4) adres, na który broń palna ma być dostarczona;
- 5) dane techniczne pozwalające na jednoznaczną identyfikację broni palnej;
- 6) liczbę jednostek broni palnej;
- 7) wskazanie uprzedniej zgody przewozowej wydanej przez właściwe władze państwa docelowego transakcji oraz decyzji o zwolnieniu – w przypadku jej wydania.

3. Przedsiębiorca ubiegający się o poświadczenie zgody przewozowej przedkłada organowi, o którym mowa w ust. 1, kopię uprzedniej zgody przewozowej.

4. Organ, o którym mowa w ust. 1, poświadcza zgodę przewozową w terminie nie dłuższym niż 5 dni od dnia jej wpływu do tego organu.

5. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór zgody przewozowej, z uwzględnieniem danych, o których mowa w ust. 2, w taki sposób, aby zawierała ona elementy umożliwiające jednoznaczną identyfikację broni palnej i stron transakcji oraz miejsca przeznaczone na dokonywanie wpisów poświadczających legalność transakcji.

Art. 35e. 1. Komendant wojewódzki Policji może odmówić poświadczenia zgody przewozowej z przyczyn, o których mowa w art. 17 ust. 3.

2. Odmowa poświadczenia zgody przewozowej następuje w drodze decyzji administracyjnej.

3. Organem odwoławczym od decyzji, o której mowa w ust. 2, jest organ koncesyjny.

Art. 35f. 1. Komendant wojewódzki Policji po dokonaniu czynności poświadczenia zgody przewozowej jest obowiązany do bezzwłocznego przesłania kopii tej zgody do Komendanta Głównego Policji, który przekazuje ten dokument właściwym władzom państwa docelowego transakcji i państw, przez których

terytorium będzie przemieszczana broń palna, oraz Komendantowi Głównemu Straży Granicznej.

2. Po dokonaniu czynności poświadczenia zgody przewozowej komendant wojewódzki Policji może przeprowadzić kontrolę zgodności informacji zawartych w zgodzie przewozowej z bronią palną przemieszczaną z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 35g. 1. Organ koncesyjny może, w drodze decyzji administracyjnej, zwolnić przedsiębiorcę dokonującego przemieszczenia broni palnej z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jako państwa początkowego transakcji z obowiązku każdorazowego poświadczania zgód przewozowych przez komendanta wojewódzkiego Policji, jeżeli udokumentuje on stosowanie co najmniej przez 3 lata wewnętrznego systemu kontroli i zarządzania obrotem towarami strategicznymi, o którym mowa w ustawie z dnia 29 listopada 2000 r. o obrocie z zagranicą towarami, technologiami i usługami o znaczeniu strategicznym dla bezpieczeństwa państwa, a także dla utrzymania międzynarodowego pokoju i bezpieczeństwa (Dz. U. z 2004 r. Nr 229, poz. 2315, z 2009 r. Nr 18, poz. 97 oraz z 2012 r. poz. 707).

2. Organ koncesyjny przekazuje kopię decyzji o zwolnieniu komendantowi wojewódzkiemu Policji właściwemu ze względu na siedzibę przedsiębiorcy, o którym mowa w ust. 1, oraz Komendantowi Głównemu Straży Granicznej.

3. Decyzję o zwolnieniu wydaje się na okres nie dłuższy niż 3 lata.

Art. 35h. Organ koncesyjny może w każdym czasie cofnąć decyzję o zwolnieniu z przyczyn określonych w art. 17 ust. 3 lub z powodu utraty certyfikatu zgodności dotyczącego wewnętrznego systemu kontroli i zarządzania obrotem towarami strategicznymi, o którym mowa w ustawie wymienionej w art. 35g ust. 1.

Art. 35i. 1. Przedsiębiorca dokonujący przemieszczania broni palnej z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest obowiązany do przechowywania egzemplarza uprzedniej zgody przewozowej przez okres 10 lat od daty jej poświadczenia.

2. Przedsiębiorca dokonujący przemieszczania broni palnej z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, któremu wydano decyzję o zwolnieniu, jest dodatkowo obowiązany:

- 1) każdorazowo poświadczyć przez siebie i przekazać zgodę przewozową nabywcy broni palnej z innego państwa członkowskiego;
- 2) przekazać poświadczoną przez siebie kopię zgody przewozowej komendantowi wojewódzkiemu Policji właściwemu ze względu na swoją siedzibę, nie później niż 5 dni roboczych przed wydaniem broni palnej jej nabywcy.

Art. 35j. Komendant wojewódzki Policji po otrzymaniu kopii zgody przewozowej poświadczonej przez przedsiębiorcę, o którym mowa w art. 35i ust. 2, jest obowiązany do bezzwłocznego przesłania kopii tej zgody właściwym władzom państwa docelowego transakcji i państw, przez których terytorium będzie przewożona broń palna, oraz Komendantowi Głównemu Straży Granicznej.

Art. 35k. 1. W przypadku przemieszczania broni palnej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jako państwa docelowego transakcji, poświadczenia uprzedniej zgody przewozowej dokonuje komendant wojewódzki Policji, właściwy ze względu na siedzibę nabywcy broni palnej, w terminie nie dłuższym niż 5 dni od dnia jej wpływu do tego organu.

2. Uprzednia zgoda przewozowa powinna zawierać w szczególności dane, o których mowa w art. 35d ust. 2 pkt 1–6.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór uprzedniej zgody przewozowej, z uwzględnieniem danych, o których mowa w art. 35d ust. 2 pkt 1–6, w taki sposób, aby zawierała ona elementy umożliwiające jednoznaczną identyfikację broni palnej i stron transakcji oraz miejsca przeznaczone na dokonywanie wpisów poświadczających legalność transakcji.

Art. 35l. 1. Komendant wojewódzki Policji może odmówić poświadczenia uprzedniej zgody przewozowej z przyczyn, o których mowa w art. 17 ust. 3.

2. Odmowa poświadczenia uprzedniej zgody przewozowej następuje w drodze decyzji administracyjnej.

3. Organem odwoławczym od decyzji komendanta wojewódzkiego Policji jest organ koncesyjny.

Art. 35m. 1. W przypadku przemieszczania broni palnej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jako państwa docelowego transakcji, zgoda przewozowa nie wymaga poświadczenia przez właściwe władze państwa początkowego

transakcji, jeżeli państwo początkowe transakcji zwolniło przedsiębiorcę z obowiązku poświadczania zgody przewozowej.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, broni palnej musi towarzyszyć do miejsca docelowego jej przemieszczenia urzędowo poświadczona kopia dokumentu o zwolnieniu.

Art. 35n. 1. W przypadku gdy przemieszczanie broni palnej jest realizowane za pośrednictwem podmiotów wykonujących działalność gospodarczą w zakresie przewożenia i doręczania przesyłek, przedsiębiorca wykonujący działalność gospodarczą, o której mowa w art. 1, który dokonał zlecenia przewozu, jest obowiązany przekazać dokonującemu przewozu urzędowo poświadczoną kopię zgody przewozowej lub decyzji o zwolnieniu – w przypadku jej wydania oraz urzędowo poświadczoną kopię uprzedniej zgody przewozowej.

2. Podmiot wykonujący działalność gospodarczą w zakresie przewożenia i doręczania przesyłek, który otrzymał zlecenie przewozu broni palnej, jest obowiązany do posiadania dokumentów, o których mowa w ust. 1.

Rozdział 6

Przepisy karne

Art. 36. 1. Kto wykonuje działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania lub obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją albo wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym bez koncesji lub wbrew warunkom określonym w koncesji, albo nie dopełnia obowiązku oznakowania broni palnej lub pojedynczego, podstawowego opakowania amunicji,

podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 10.

2. Jeżeli sprawca czynu określonego w ust. 1 działa nieumyślnie,

podlega karze pozbawienia wolności do lat 3.

3. W razie skazania za przestępstwo określone w ust. 1 lub 2, orzeka się przepadek materiałów wybuchowych, broni, amunicji oraz wyrobów o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym, a także innych przedmiotów, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa, albo pochodzących bezpośrednio lub pośrednio z przestępstwa, chociażby nie stanowiły one własności sprawcy.

Art. 36a. 1. Kto, wykonując działalność gospodarczą w zakresie wytwarzania lub obrotu bronią lub amunicją albo w zakresie przewożenia i doręczania przesyłek zawierających broń lub amunicję, przemieszcza, z innych państw członkowskich, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jako państwa docelowego transakcji albo z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jako państwa początkowego transakcji albo przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej broń palną lub amunicję do takiej broni bez wymaganej zgody przewozowej lub uprzedniej zgody przewozowej albo dokonuje poświadczenia zgody przewozowej nie posiadając do tego uprawnień, podlega karze aresztu albo grzywny.

2. W razie skazania za wykroczenie, o którym mowa w ust. 1, można orzec przepadek broni palnej i amunicji.

Art. 37. Kto sprzedaje wyroby pirotechniczne, wyłączone spod koncesjonowania lub broń, na posiadanie której nie jest wymagane pozwolenie, osobom niepełnoletnim,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

Art. 38. 1. Kto wbrew obowiązkom określonym w art. 15 ust. 1 pkt 2 lub 3 nie dokonuje zawiadomień określonych w tych przepisach,

podlega grzywnie, karze ograniczenia wolności albo pozbawienia wolności do lat 2.

2. Tej samej karze podlega, kto nie wykonuje obowiązku, o którym mowa w art. 15 ust. 1 pkt 5.

Art. 39. 1. Kto utrudnia przeprowadzenie przez uprawnione organy kontroli działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania lub obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym,

podlega karze grzywny.

2. Orzekanie w sprawie, o której mowa w ust. 1, następuje w trybie przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

Rozdział 7

Przepisy zmieniające, przejściowe i końcowe

Art. 40. (pominięty).⁴⁾

Art. 41. 1. Koncesje na działalność gospodarczą uzyskane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią oraz amunicją, po spełnieniu przez przedsiębiorcę warunków określonych w niniejszej ustawie, podlegają wymianie w terminie do dnia 30 czerwca 2003 r., a po upływie tego terminu tracą moc.

2. Przedsiębiorca ubiegający się o wymianę koncesji, o której mowa w ust. 1, składa wniosek o wymianę koncesji w terminie do dnia 31 grudnia 2002 r., po spełnieniu warunków określonych w niniejszej ustawie.

3. Do wniosku o wymianę koncesji stosuje się odpowiednio przepisy art. 12 i art. 13.

Art. 42. Postępowania wszczęte przed wejściem w życie niniejszej ustawy w sprawach o udzielenie koncesji i niezakończone ostateczną decyzją ulegają umorzeniu.

Art. 43. Traci moc art. 3 i 18 ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. o broni, amunicji i materiałach wybuchowych (Dz. U. Nr 6, poz. 43, z 1983 r. Nr 6, poz. 35, z 1988 r. Nr 41, poz. 324, z 1989 r. Nr 35, poz. 192, z 1997 r. Nr 6, poz. 31, Nr 88, poz. 554 i Nr 114, poz. 740 oraz z 1999 r. Nr 53, poz. 549).

Art. 44. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2001 r.

⁴⁾ Zamieszczony w obwieszczeniu Marszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 28 czerwca 2012 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz. U. z 2012 r. poz. 1017).